



In memoriam Balázs Miklós

Emlékezünk Balázs Miklós, tősgyökeres szigethalmi lakosra. Budapesten született 1938. szeptember 7-én. A rendszerváltást követően, Szigethalom közéletének egyik meghatározó személyisége volt.

Balázs Miklóst 1990-ben választották meg önkormányzati képviselővé a Magyar Demokrata Fórum színeiben. Tizenhat éven keresztül a városért tevékenykedett, két cikluson keresztül alpolgármesterként dolgozott. Fontos szerepet töltött be a település csatorna kiépítési feladatiban. Személyesen is részt vett a munkálatok lebonyolításában, ellenőrzésében, illetve a pályázatok előkészítésében. Részt vett az 1848-as forradalom és szabadságharc emlékművének újbóli helyreállításában a Dísz-téren, melyet 1998. március 15-én avattak fel. Nevéhez fűződik a Szent István szobor létrehozásának terve, és lakossági támogatásának megszervezése is. Mátyás István szobrász Szent Istvánt ábrázoló szobrát

2000. augusztus 20-án adták át a Szent István téren, a szakorvosi rendelő előtt. Ezek a helyszínek méltó keretet adnak a városi ünnepségeknek. Részt vett a Trianoni Emlékbizottság Szigethalom munkájában. Megálmodója, majd 2010-ben egyik aktív megvalósítója volt a Trianon emlékhely kialakításának. Sok éven keresztül a Nemzeti Összetartozás Napi megemlékezés egyik fő szervezője.

Alapító tagja a Fidesz Szigethalmi Szervezetének, a Szigethalmi Polgári Körnek és a KDNP Szigethalmi Szervezetének. Keresztény, nemzeti-konzervatív értékrendű és világnézetű ember. Életének két fő alappillére a család intézményének fontossága és az összmagyar nemzet sorsa voltak.

Utolsó éveiben a közéleti szerepléstől visszavonult. Hosszú, méltósággal viselt betegség után, 2021.02.22. távozott a földi életből.

Nyugodjon békében!

Domonkos István



Búcsú Weinémer Tiborné kolléganőnkől



Reménykedtünk, vártunk, hittünk, imádkoztunk... Bizakodtunk a felgyógyulásában. Fekete zászlót lenget a szél bánatosan a Szigethalmi Gróf Széchenyi István Általános Iskola emeleti erkélyén. Fénykép, virágok, mécsesek az iskola konyhájának hátsó bejáratánál lévő asztalon. Egyik a hivatalos jelkép, a búcsúzás, a gyász jele, a másik, ott az asztalon, az elköszönés, a tanulók és felnőttek szeretetének jele.

Napokig nem akartuk elhinni a fájdalmas hírt, megdöbbenve hívtuk egymást telefonon a kollégákkal, emlékeztünk rá, megidéztük egymás közt az emléket, a mindig mosolygó személyiségét. Összeforrt a léte a Széchenyi iskolával. Nagyon fog hiányozni mindenkinek, aki ismerte.

Búcsúzunk Erikától, az élelmészvezetőtől, a remek, tapasztalt szakembertől, a kiváló közösségi kolléganőtől, a baráttól, akivel több, mint harminc éven át dolgozhattam együtt remek kapcsolatban.

Szoros, baráti kapcsolatban voltunk, fél szavakkal értettük egymást a három évtized során. Tisztelet, szerették a konyhai dolgozók, az iskola munkatársai, a városi intézmények és a környező települések intézményeinek dolgozói, a városból ebédet rendelő emberek, a beszállítók, akikkel kapcsolatot ápolt. A közvetlen viszony miatt a gyerekek sokszor kiabálták be a tálalópulznál, tányércsörgés közepette a köszönetüket, ha éppen a kedvenc ételüket főzték. Pici irodájában mindig bizalommal fordulhattunk hozzá kéréseinkkel. Várzó volt, mert a szűkös anyagi lehetőségeink ellenére is mindig megoldotta a programjaink során a számtalan vendéglátást. Kiváló szervező volt, sokat tanult, továbbképzésekre járt, igényes volt az élelmész programok kezelésében, tisztelte a vezetőit minden területen. Szakmai körökben is elismerték, értékelték a tudását, elkötelezettségét. Kiemelkedő szakmai munkájáért, az iskolai ünnepélyeken és a városi rendezvényeken több alkalommal is részesült kiváló dolgozói elismerésben, díjazásban. Lelkes, elkötelezett, türelmes, kedves, segítőkész, mindig vidám, mosolygós kolléganőnk volt. Éppen ezért nehéz most a búcsú, mert nagyon szerettük őt, és soha el nem felejtjük.

Erika! Te már ott az égi, a felhők alkotta étkezőkonyhán látod az itt hagyottakat, a rokonokat, ismerősöket, barátokat, pedagógusokat, a nevelő-oktató munkát segítő kollégákat, a tanulókat, akik nehezen viselik az elvesztésedet. Szinte fel sem tudjuk fogni, hogy mi történt. Hatalmas munkabírású, rendkívül szorgalmas, precíz, igényes, maximalista, segítőkész embert ismertünk meg a személyedben. Nélküled nem volt iskolai rendezvény, ünnepély, verseny, tábor, gálaműsor, tanérvényítő, tanévzáró, pedagógusnap, városi és iskolai bál, pedagógiai szakmai konferencia, esküvő és még sorolhatnám a programok sorát.

Mindig megleptél minket a kollégáiddal együtt a sok finom ebéddel, a káprázatos hidegtálakkal, a hatalmas, felejthetetlen tortákkal az iskola 10, 20, 30 éves évfordulóján, illetve az intézmény nagyszabású, felújítási ünnepsége során. A konyhát és az ebédlőt mindig dicsérték a hatóságok, a minőségbiztosítással foglalkozó szakemberek, ami a Te igényességednek volt köszönhető.

Az utóbbi időben történt beszélgetéseink során egyre többet emlegette Erika, hogy hozzám hasonlóan már ő is nagyon készül nyugdíjba, rengeteg terve van a családjá körében. Sajnos ezt már nem érthette meg, ami mérhetetlen fájdalmat okoz a szeretett családjának és mindannyiunknak. Imádtott férje, lánya és unokái körében tervezte a jövőjét, akik sok örömet jelentettek neki, mindig büszkén beszélt róluk. Rendszeresen megosztotta fotóit a gyönyörű virágairól, a kertjéről, aminek gondozása a kedvenc elfoglaltsága volt. Nagyon aktív, tevékeny, kreatív volt ezen a területen is. Kívánok a családjának nagyon jó egészséget és megnyugvást ebben a borzalmasan nehéz helyzetben.

Emlékét örökre megőrizzük.

„Virágot viszünk egy néma sírra, de ezzel őt már nem hozhatjuk vissza. Tudjuk, hogy nem jössz, de olyan jó vární, hazudni a szívnek, hogy ne tudjon fájni. Míg köztünk voltál, mi nagyon szerettünk, hiányzol nekünk, soha nem feledünk.”

Köszönöm, hogy megemlékezhettem mindannyiunk mosolygó Erikájáról.

Erikától is a költő szavaival búcsúzom.

„Nem félek a haláltól, megállok vele szemben, de, ha lesújt rám, Istenem, ölelj meg engem.”

Nyugodj békében, Erika!

*Egyed Jolán
emeritus igazgató*